

ЛИС МИКИТА

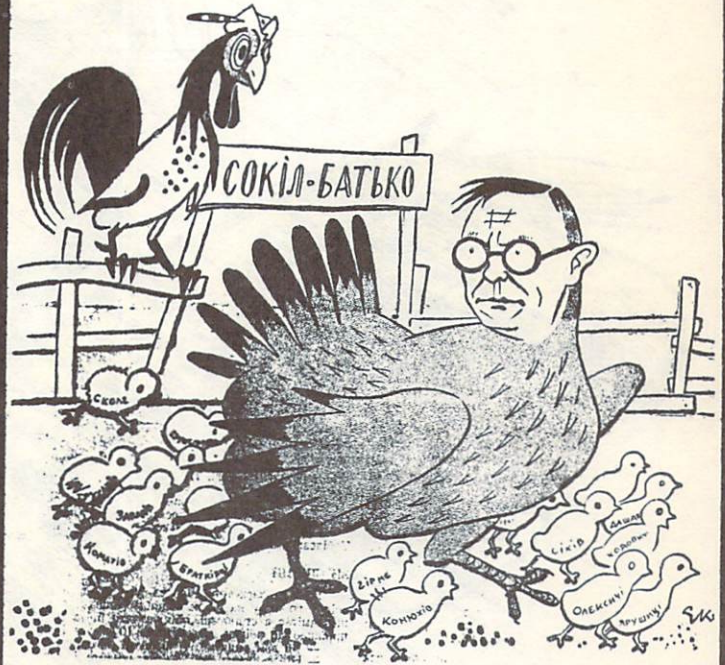
З НОВОЇ ВИПРАВИ НА МОСКВУ

ВІДИЙШОВ ВІД НАС У ВІЧНІСТЬ
АЛЬФРЕД ОМЕЛЯН КОЗАК

Головний Адміністратор „Лиса Микити“.

Бл. п. Альфред Козак був старшиною УГА та, крім видавничої діяльності, займав цілий ряд громадських позицій, так тут, в Америці, як теж в Україні бувши.

Як ілюстрацію до одної з тих ділянок суспільної праці містимо шарж — карикатуру, яка була друкована у львівському сатиричному тижневику „КОМАР“, в році 1935.

На карикатурі представлено А. Козака, тодішнього голову Т-ва „Сокіл“, як квочку з курятами, тобто новими сокільськими гніздами, зорганізованими по селах Стрийщини.

З АФРИКАНСЬКОЇ МУДРОСТІ

Добрий язик дістане коня на сплати.
Хто без голови, хай має ноги сильні.
Якби не лев, то малпа була б королем пралісу.
Хто ходить уночі, той учиться бачити ясно.
Відвага не має міри.
Хто терпить на заздність, не вмирає товстий.
Молодий уміє утікати, а старий уміє ховатися.
Повний живіт не знає порожнього живота.
Інтерес не знає родини.
Гадюка, що міняє шкуру, завсіди залишається гадюкою.
Собака, що має чотири лапи, не ходить чотирма стежками.

Гарний похорон — це ще не рай.
Як ти не спав у курнику, то не знаєш, чи курки хроплять.

Море не чваниться, що воно солоне.
Справедливість псів не є справедливістю котів.
Краще бути на землі вояком, ніж у пеклі капітаном.

ШІСТДЕСЯТИЛІТТЯ

На трибуні крокодили,
Глисти і безроги.
Сюсяли, аплодували.

Повз наперфюмованого Трупа

Маршували миші.
Таргани й блощиці
Пильнували строю:
— Мать! Мать! Ліва-права!

Був чудовий день:
Хмарища кадила.
Голий дисидент ішов останній —
З фіговим листком в зубах.

Сором!
(Він дістав в'язничну одіж,
Також 10 років.)

Песикам давали
Ордени й блюджінси.
На кремлі відомий прапор:

Кров.

Найщасливіша країна в світі!

От холера!
Мать! Мать! Ліва-права!

Б а б а й

Лише Віра Ке

Дорогий Маестре Лисе!

Маестро мабуть читав статтю про „івців“ в торонтській газеті? Ні? В цій статті авторка закликала українців, щоб перестали бути „івцями“ і подали собі руки. Маестре, українці вже давно не є практикуючими „івцями“, навіть, як і називають себе „івцями“. Українська еміграція тепер вступила в нове існування, в якому процвітає трьома верствами. Перша верста — це ті, які вірять у св. Миколая. Друга — це ті, які не вірять у св. Миколая. Третя — це ті, які самі є св. Миколаями.

Різниця між ними дуже мала:

Перші мають дитячий розум.

Другі — думають, як діти.

Треті — часом думають, як діти.

Всіх об'єднує чародійна сила — ОКУЛЯРИ.

Нехай Маестро Лис подивиться на якунебудь шкільну фотографію, або матуральну, або зі з'їзду краяннів, чи з ювілею — більша частина сфотографованих несе на носі, мов скитський щит, окуляри. А як хтось навіть і без окулярів, то тому, що скинув їх до фотографії. Окуляри і кишеня на окуляри — це символ і найбільша гризота нашої епохи. Цього року, навіть св. Миколай, який зійшов з неба і роздавав чемним дітям подарунки, також мав окуляри. Може, як прилетів до Вас, то їх скинув. Але в нашій школі явився в окулярах. А Менахем Беган і Садат чому себе відвідували? Таж щоб помінятися окулярами!

Хоч цілий світ має тепер тільки дві пори року: перед Різдом і по Різді, то ми, слава Богу, все-таки затримали ще чотири пори року: перед 22 січня і по 22 січня, перед Шевченківськими святкуваннями і по Шевченківських святкуваннях. Святкуємо за одним календарем, але їмо за обидвома. Єдина турбота, яка ще залишилася, це: Чи іти колядувати, чи ні? А як іти, то чи їхати своїм авто, чи когось авто? Чийсь авто завжди краще їхати, бо не треба випалювати своєї бензини і не треба журитися, що горілцуня запаморочить голову. Хоч тепер брак енергії, електрики, газу, оливи, проте горілки всюки повно і люди не жалують її колядникам. Один батько розказував мені, що ко-

ли возив учнів з колядою, то прикінці, всі були такі п'яні, що він досі дивується, як він і його колядники дісталися додому...

Кінчу, бо збираємося на Маланку. В другій кімнаті, чую, питає Уляна малої Тані: „Цікава, чи тато і мама будуть довго на забаві?“ А Таня: „А, хай собі будуть довго. Людина тільки раз у житті стара!“

З Новим Роком вітаю Маестра Лиса і сама не знаю, що побажати? Хіба — поцілунків і грошей, бо тільки поцілунки і гроші є завжди популярні, дарма що і одні і другі мають повно бактерій!

Шальом! Саяям Алейкум!

Віра Ке

НАМ ПИШУТЬ...

Дорогий Еко!

Бачу, що з кожним роком стає сутужніше заробити копійку чи то Грицеві Зозулі, чи Бабаєві, чи іншим Папаям. Завелика конкуренція настала в останніх часах! Ось читаю в „Свободі“ з 14-го грудня минулого року оголошення, що Т-во Українських Інженерів Америки, Метрополітальний відділ, запрошує всіх до Українського Інституту Америки на „Ялинку“, в програмі якої відбудуться, між іншим, виступи інженерів-гумористів: Тараса Грицяя і Олекси Солтсисіка. Ви бачите, Пане Еко, до чого воно йде? Я певний, що за добрим прикладом інженерів-гумористів, підуть гумористи-гінекологи, гумористи-фармацевти, гумористи-бібліотекарі та інші професіоналісти. Отак для Вас починається новий, 1978-ий рік!

На щастя, на здоров'я!

Ваш — сусід з Дірборну

Шановний Лис Микито!

Пишу просто з хатнього фронту, де йшла війна між мною і жонов, бо вона каже:

— Перестань уже читати тоті Лиси Микити, то скорше підеш спати. Засиджуєшся за тими Лисами і газетами і йдеш пізно спати.

А я кажу до неї:

— Ліпше, аби я пішов до правдивого „Лиса“, як у Нев Йорку, де то уряджують, яка має бути Україна, чи самостійна, чи неділіма.

І кажу ще жінці:

— Якби я не діставав того Лиса Микиту, то мені би ся здавало, що когось у хаті бракує.

На тім цала війна скінчилася і ми виграли!

Іван з Неварку

◆ Українці-католики міста Філадельфії зустрічали цьогорічне Різдво Христове із мішаними почуттями: з радістю — бо вже мають свого митрополита, Владика Йосифа, і з смутком — бо втратили свого єпископа, Владика Василя.

◆ В Нью-Йорку кажуть, що з новим роком нова Управа Літ.-Мист. Клубу записалася до бандерівців, бо на оголошеннях своїх п'ятницевих вечорів подає своє „місце постою“: „Дім Українського Визвольного Фронту“.

◆ З Торонто пишуть нам, що з новим роком редактор „Вільного Слова“, д-р С. Росоха, в „Детройтських Вістях“ друкуватиме, нарешті, детройтські матеріали, а не передруки з „Українського Слова“ в Парижі.

◆ З Головної Канцелярії Українського Народного Союзу в Джерзі Ситі повідомляють, що календар-альманах УНСоюзу за 1978-ий рік зраджує Леонід Полтава, розуміється — в полтавському стилі.

◆ Редактор „Голосу Лемківщини“ п. Степан Женецький гостро заатакував Осередок Гарвардських Студій за те, мовляв, що Осередок злегковажив собі справу переселення лемків із Золочівщини, звідки редактор походить.

◆ В Чікаго адвокат Борис Антонович кандидує знову до стейтового парламенту, отже прийдеться знову патріотичному жіноцтву вишивати йому якусь частину гардероби, „вісьорок“, скажемо, або краватку.

◆ Довідуємось, що президент корпорації „Українська Опера“ п. Галина Андреадіс запросила офіційним письмом знану співачку Ганну Шерей співати в оперовому хорі, поскільки опера ще не існує.

◆ З Т-ва „Самопоміч“ повідомляють, що в справі посад в Управі міста Нью-Йорку та евентуальної протекції, українці повинні звертатися до спеціально уповноваженого в цих справах п. Евстахія Намацького.

◆ В Нью-Йорку говорять: підеш раз подивитися на фільм української продукції, і тобі відхочеться ходити в кіно впродовж цілого року...

Студень

З НОВИМ РОКОМ!

З новим 1978-им роком вступаємо в 28-ий рік видавання нашого журналу.

Це гарне досягнення завдячуємо в великій мірі піддержці так моральній, яку ми дістаємо в листах від Читачів, як теж матеріальній, через точне вплачування передплат, а врешті пожертвам на Пресфонд, які нам дуже допомагають в'язати кінці.

Тому просимо наших Передплатників, не чекайте на картку з пригадкою, але висилайте передплату вчасніше.

Це нас дуже облекшить і в праці, для якої з відходом Головного Адміністратора, маємо щораз менше рук, як теж і фінансово, бо пригадки коштують, а для нас кожний цент має свою вагу.

Вкінці бажаємо нашим Передплатникам, Читачам, Співробітникам і Прихильникам

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!
РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
„ЛИСА МИКИТИ“

ДО ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО „ЗБЛИЖЕННЯ“

„Не дивися так привітно Яблуновоквітно“ П. Тичина

СІЧЕНЬ — ЧИ СТУДЕНЬ

НОВИЙ РІК В УККА

З новим роком пост-Екзактуального Директора Українського Конгресового Комітету перебрал годова УРС-Союз Іван Олексин.

З тугою згадуються ці недавні ще, здається, часи, коли мовним редактором „Свободи“ був найбільш ліберальніший, на мою думку, в екзилі мовник, редактор Вячеслав Давиденко. Коли, бувало, хтось його спитав, як має бути правильно по-українському, — так мовляв, чи так, пан редактор відповідав, як це було в його звичаю, з усмішкою, і згадуючи Бориса Грінченка на ложі смерті:

— Коли вмирав Борис Грінченко, він сказав такі останні слова: „Прощайте, або — прощайте. І так можна, і так можна“.

Мені здається, що ми, українці, такий свободолюбний народ, що в нас у всьому, а найбільше таки в літературі і в мовознавстві — „і так можна, і так можна“. Регулярно час-від-часу спалахує на шпальтах нашої преси українськомовний герц на етму — чи треба звертатися „по-батькові“, чи ні... А хто його знає, чи треба і як треба?... З позовклих сторінок історії знаємо, що наші князі й королі величали себе по-батькові, а гетьмани, то вже так „геф-напів“. В новіші часи і вже тут, на еміграції, ми всі звикли були до того, що сл. п. д-р Микола Шлемкевич був „Микола Іванович“, а сл. п. д-р Кость Паньківський був „Кость Костевич“. А вони ж були чистої крові галичани, не якісь-там, прости Господи, „східняки“! А коли було звернутися по-батькові до знаного петлюрівця, покійного Федора Дудка, то він, бувало, так вас обляяв за той страшний „москалізм“, що ви не знали куди подітися!

Така саме „закаламанція“, — як пише Гриць Зозуля, — виходить з так званим апострофом... Скільки крові він напсував західнякам у таборів ері нашої історії! Трохи не вибухла з цього братовбивча, майже релігійна війна, як після підписання Берестейської унії. Тепер уже апостроф ніби здобув собі право громадянства, але ж, наприклад, щоденник „Америка“ в Філядelfії та її друкарня, наполегливо його ігнорують, випускають книги, журнали і газети без апострофа. І якийсь без нього світ не валиться, покищо. А е у нас письменники, творці слова, що відкидають геть не тільки апострофа, але й усі правописні словники, і творять своє власне українознавство, — не вказуючи пальцем на достойну сеньйорку укрлітератури, теж, між іншим, із славної Філядelfії...

Бо в нас можна і так, і так, і ще інакше!

А ось недавно появился у нас словотворець найновішої, сказати б, дати і пропонує перехристити місяць грудень на — „студень“. Документно ще не знати, від чого він виводить цей новотвір, чи від студенцю („дриглі“ по-галицькому), чи від того, що в місяці листопаді він простудився і дістав „флю“, і з того зродилася в нього ідея замінити листопад — студнем.

Я особисто не пригадую собі, чи то в Краю, чи з еміграції, щоб листопад (а по-крайовому — падолист), був такий студений, як, скажемо, місяці грудень, січень чи лютий. Навпаки, тут у листопаді бувають ще гарні, соняшні дні так званого „індіанського літа“, а однієї осені, пригадую, на „Свято Подяки“ було так тепло, що наші дивізій-

— А дивись, як Лисогір змінився!

ники влаштували собі тоді пікнік на лоні природи.

Якщо вже треба перехресувати якийсь місяць, то я назвав би студнем місяць — січень, поскільки в січні 1929-го року я відморозив собі руки так, що з них облізла шкіра включно з пазурями. Але незручно нам це робити з уваги на братів-білорусів, в яких січень називається „студзень“, і дорогі наші брати можуть потракувати це пере-звання як черговий прояв українського імперіялізму...

І кер.

Нове гасло АБН: „Свобода народам, свобода людини, тільки не Плющеві“!

ВІСТІ З ТОРОНТО
**КИТАЙ - НАШЕ
МАЙБУТНЄ!**

Висіла собі біля церкви невинна афішка: НАШЕ МАЙБУТНЄ. Але хтось ухитрився і дописав (перед нашим майбутнім) „Китай“ і вийшло „КИТАЙ — НАШЕ МАЙБУТНЄ“. Людей зацікавила ця тема. В неділю після обіду зала Народного дому була вщерть заповнена. Всім було цікаво, чи ця жовта раса дасть нам вільну Україну, чи обдурить нас, як уже обдурила Москва і НІМЕЧЧИНА. Люди з великим захопленням, нетерпеливо ждали, що скаже цей бесідник. Але він якось не в той бік потяг — почав від дітей і на дітях закінчив. Тому, коли скінчив читати доповідь і підвів голову, на залі залишилось усього кількох людей.

Предсідник подякував бесідникові і сказав:

— А тепер може буде в когось якесь запитання чи доповнення, то прошу, будь ласка, зголошуйтесь до слова, подавайте свої прізвиська.

Біля порога стояв чоловік з піднятою рукою. Він тримав її вже від половини доповіді, але ніхто цього не запримітив.

— Прошу, скажіть своє прізвиське й починайте, — сказав предсідник.

— Та мені не треба казати прізвиська, бо я не те хочу сказати.

— Ви кажіть, що хочете, а нам перше подайте своє прізвиське, бо така в нас процедура.

— Ну, як так, то запишіть: Юрко Задубрівець. Хай вам буде так.

— Добре, секретар записав, а тепер, прошу говоріть!

— Чий це форд зелений з 1975 року, число 21 3-6576, прошу забрати з паркльоти, бо людям запертий виїзд! — сказав чоловік з піднесеною рукою.

Предсідник пошукався

„МИ ЗБИРАЛИ З СИНОМ НА ЗЕМЛІ КАШТАНИ“

Вірш Максима Рильського „Ми збирали з сином на землі каштани“ друкувався продовж майже двадцяти років (від дати написання, 1936 р., до дати смерті Сталіна, 1953 р.) у всіх збірках поета й антологіях. А ось вже майже двадцять п'ять років його не знаходимо ніде, або — якщо надрукують його десь у зібраних творах, то обов'язково перероблять, замінивши слово „Сталін“, і тим змінюють весь задум поета. В мене пропозиція змінити радше деякі рядки у вірші, а залишити слово „Сталін“, бо воно у вірші найважливіше, хоч і незаступиме, — додавши хіба для більшої виразистости відому з побуту сталінського періоду приповідку як мотто: Ні корови, ні свині — тільки Сталін на стіні.

**Ми збирали з сином на землі каштани
і дивились разом, як країна тоне,
як країна тоне, котиться униз,
як добро й добробут в ній перевелись.
Я казав синкові, що вмира Вкраїна,
бо вона в неволі у Країні Рад, —
і пливла у далеч смутку павутина
і сльозило небо, як осінній сад.
Ми збирали з сином жолуді дубові
і про слово Сталін я сказав синкові, —
а синок мій каже: досить з нас каштани
(бо це римувалось точно до ... штани)
і додав синок мій слово в риму вбране:
... як не був би Сталін, то були б стани.**

Запропонував
Іриной Верес

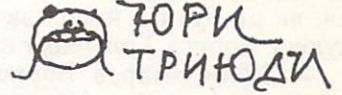
НОВИЙ ПРАПОР
ЕГИПТУ

по кишенях і сказав:

— О, вибачте, бо це таки мій! — сказав, збігши східцями вниз. А на залі сказали: „О, то, виходить, він нас обдурив та ще й загородив виїзд“.

І. Чабанрук

З ПРИПОВІСТОК

Щоб можна ставити крапки над і, треба вміти писати.

◆
Легше полежати, ніж належати.

◆
Треба часом зробити з писка халяву, щоб купити жінці нові чобітки.

◆
Цікавіше шукати на сонці плям, ніж на плямах сонця.

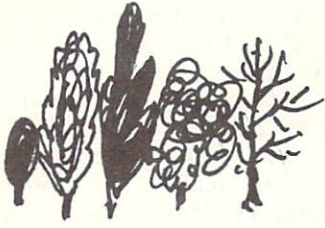
◆
Щоб не дати собі в кашу наплювати, треба їсти або дуже великою ложкою, або з дуже маленької миски.

◆
Легше зразу вкуситися за язик, ніж потім поцілуватися в ніс.

◆
Легше впакувати таксівку в тещу, ніж тещу в таксівку.

Куди йдем, то йдем,
В "Ліадем" зайдем:
Не довго треба ходити,
Просто з "Ліа Микити"!
Ліа Микити посівати зараз у білязкому сусідстві селенго-го кльоти "Ліа Микити" написавте що знаву в Метрополіт-ліа своїми й чужинцями українську галаггерліну ірраціональну першорядну майстерно елегантних жіночих і чоловічих одяга
МАРНІ ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКИХ,
які бажать Валі Шаліного Нового Року
"DIADEM", 142 Second Ave. N. Y. City

Ліс

Громада, аді, ек тот ліс, а ліс — ек Громада.

Шумит, гомонит всілєкими голосами, росте, розростає си, або гине, вигибає від ясного грому, або звиклої сокири.

У лісі дерева, ек люди в Громаді, кожда деревина инакша. Одна пне си вгору, а друга низько до землі си хилит, бо воно, ек і чоловік, кужде свою инакшу натуру має.

Ци то смерека, жи верш ком неба досегає і дивит си у білу хмару, гей би казету читала.

Ци елиці, тиж стрункі і високі, ек екїс маєстатї. Стоєт гонорні, кужда така, ек би ю вітом вїбирати мали.

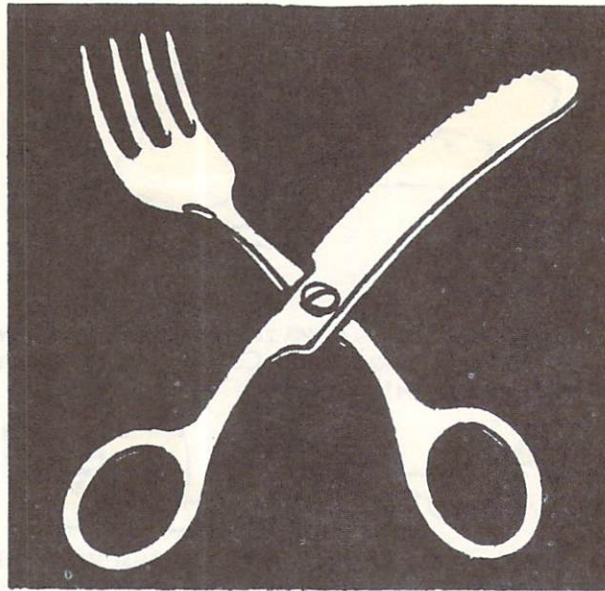
Ци тоті буки, тугі і жєлавї, шо зеленим галузям сплєли си ек руками, гей тоті легїні, ци то у данци, ци у великій небєспєці...

Шумит ліс, ек у недїлю громада коло церквї. Прав диво так.

Скриплят ясенї, ек найстарші, жи не єдно літо видїли та й не єдну зиму крєпірували, тож знають, шо, де і ек у лісі було, ек ше берїзок на свїтї не було.

Явїр — то найбільше ком битатське дерево. Бо то ци ше за цїсарї Франца, ци то за Полщі, було ек синтерували до войська легїнів, то екстра комїсія синтерувала тиж і явори, бо, казали, жи яворове дерево найліпше надає си на кольби до карабїнів.

А на скраю ліса — осика. Трємтит, і трємтит, навит без вітру, бо зеленими очима видит над лісом грози неувидимї. Осика в лісі, ек у людий Дуфти

СОВЄТСЬКА ТЕХНІКА

На політичному перелазі

— Чи ти бачив на образку, як пан президент в екзилї Микола Лївицький підписуєт з литовським президентом договір?

— Бачив.

— Ну, і що?

— Нічого. Видно, що хлопці письменні, вміють підписатися.

Підписання українсько-литовської декларації

НАЙВАЖЛИВІША ПОЛІТИЧНА ПОДІЯ 1977-го РОКУ

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240
ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Phones KE 1-1303,

В. КУКУРБА
менеджер

Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Єдинока українська фірма на стейт Мішіган.

ружні і віршописці, жи делїкатної натурї.

Є ще білі берези, шо ек тоті жони, жи записали си до Союзу і фурт шєс межди собов шєпочут без перєстанку.

Шумит ліс і спїває калина, шо ліс украшує і червонї спїванки пускає у зеленї гущі.

А на остатку — дуби.

Моцні і мудрі, стоят ек екїс геєнрали, жи найстарші і найважнійші. Жи ліс бережут, від наглих вітрів хоронят, жи громи і блискавиці на себе стєгають.

Але буває таке верем'я, жи дуби не витримуют і падають... Ци то від грому, ци від невидимї сокири.

Тоди падають дуб за дубом!..

Йден за другим...

А потїм буває, жи на місце дубів розростє си — лєза.

Тота, жи гне си і хилит си у кождий бїк, куди йно вітер повїє...

Бо вона, лєза, вітрам служит...

Бо то так, ек я казав:

Лїс — ек тота Громада, а Громада — ек ліс!..

Зимко Зозуля

ГОСТИННІСТЬ

— Чому проводимо гостя до дверей?

— Щоб запевнитися, шо гїсть підє.

ПЛАСТОВИЙ ГУМОР

На єдному літньому таборї пластуни випєсали на таблицї:

"Пластун є завжди правдомїрний, чємний, послушний, вїдважний, ошадний, працювїтий, вєсєлий, учинний, справєдливий, чїстий і голодний."

ПОУЧЕННЯ

—Коли єдна особа скаже тобі, шо ти "осєл", нічого собї з того не роби. Але як друга особа скаже тобі те саме, то йди і купи собї сїдло.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Д. Баламутний. **Розвій української політичної думки на еміграції, або Від політичного перелазу до політичного цирку.**

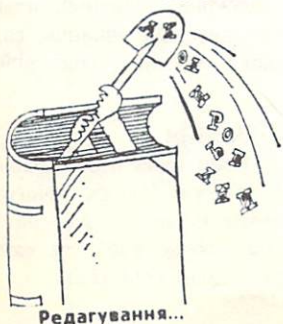
Описує акробатичні перевороты деяких старих демократів; показує цікаву менажерію: овечку, що перемінилася в розважного барана, чубатеньку курочку, що стала голосним когутум, слона, який перемінився в муху і т. ін.

Г. Перекусник. **Модерна українська кухня, або: Таємниці сиродів.** Подає переписи на довговічність з витовченого в ступі мішаного зерна споживаного в сирому стані, також діету проти ревматизму, холери-з-тиролю, червінки і т. п. Переписи тортів на заручини, весілля, розводи й різні інші okazji; страви на бенкети політичні, релігійні (т. зв. „бенкети, що не відбудуться“), заборонені пости тощо.

„Наш Шепіт“ — журнал псевдодемократичної думки і сплетні, речник санацийного бльоку. Літне число.

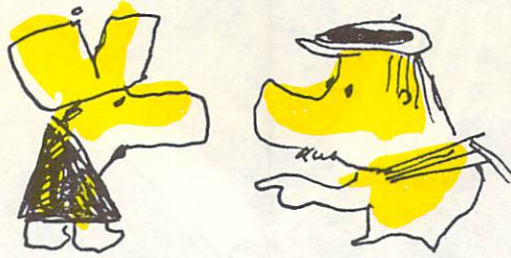
Маврикій Суматоха. **Спомини еміграційного патріота, або: Оглянувшись на зад (правопис оригіналу).** Згадує свою громадську і політичну діяльність від часу, коли бувало виголосював промови на трьох різних імпрезах, коли заложив фабрику ковбас під фірмою „Євшан Зілля“. Хвалиться, що це завдяки його ініціативі впроваджено культ Гуцульщини, як найбільше репрезентативної національної групи, з огляду на незвичайну популярність гірського населення в Америці.

В. Міль

Редагування...

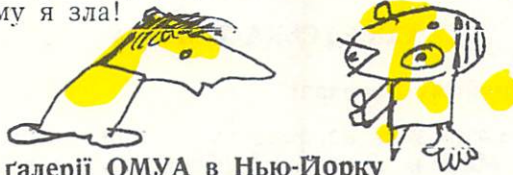
Новий жарт з СРСР

— Чули, куме? .. Кажуть, горілка подорожчає!
— Не вірте! Академік Сахаров не допустить!
Він — з народом!

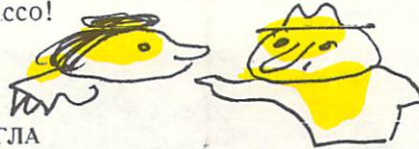

Голос в дискусії: — Той Плющ тим найбільше мене денервує, що не може мене зденервувати! І тому я зла!

В галерії ОМУА в Нью-Йорку

— Подивись на цю дівчину: вона гарна, як картина!
— О, а я і не знав, що ти любиєшся в малярстві Пікассо!

НЕ ВСТИГЛА

— Ви чому не були на зборах?
— Бо ті збори тривали так коротко, що я не встигла спізнитися.

НАШІ ШУКАЧІ ЩАСТЯ

Важлива перешкода (Автентичне)

В Українському Селі в Глен-Спей відбувається засідання громадського Комітету в справі підготовки свята 1-го Листопада. Голова Комітету пан Г-р повідомляє, що Листопадова Академія запланована на найближчу суботу, о годині 7-ій вечора.

— Хто має якісь завваги, запитання?

— Я маю, — піднімає руку місцева загальношанована громадянка пані Н., власниця невеликого присадибного господарства (так званої „фарми“).

— Прошу, в чому справа?

— Я маю запитання, чи не можна б зробити початок Академії о годині шостій, замість о годині сьомій?

— А чому вам сьома година невігідна?

— Бо коло сьомої години вечером я звичайно йду доїти свою корову.

ПРЕСФОНД

По дол. 10.00: В. Роговський, А. Кмета, М. Білик і А. Катиновський.

Дол. 13.50: д-р Л. Костів-Кладко.

Дол. 8.50: М. Юрченко і М. Дзядик.

Дол. 7.00 І. Падик.

Дол. 5.50: О. Громоцький, Й. Марцінюк, В. Кострубяк і О. Вашута.

Дол. 5.00: В. Дучинський, Б. Ткачук, П. Гудзовський, Б. Фугей, І. Корівський, П. Калитчук.

Дол. 3.00: д-р З. Нижанковський.

Дол. 3.50: о. М. Байкар, Д. Герчанівський, д-р М. Снігурович, С. Діба, М. Елиїв, В. Дуб, о. Б. Іжак,

Р. Копач, І. Степанець, С. Матвійків, А. Демусь, Е. Енсен, Яр. Балабан, д-р Ю. Слюсарчук, П. Витвицька,

Я. Михайлович, І. Попович, Л. Леськів, І. Павлічко, В. Ціханський, Н. Лучків, І. Носовський, А. Смішко, І. Федішин, А. Кедринський, С. Костик, д-р М. Сайкевич, д-р Й. Панчук, О. Ратич, А. Вацлавський, І. Скіра, Е. Павлиш, І. Лісікевич, Р. Микита, А. Костеля, А. Мамчин, А. Ромах, Д. Дудра, П. Шерій, С. Тимяк, М. Мірза, М. Швейко, о. В. Білинський і С. Новоженюк.

Дол. 2.50: Д. Кутлик, М. Клепор і О. Зинюк.

Дол. 2.00: Б. Луців, П. Семенюк, М. Горохованка, Ю. Стефанік і Н. Лінинський.

Щиро дякуємо!

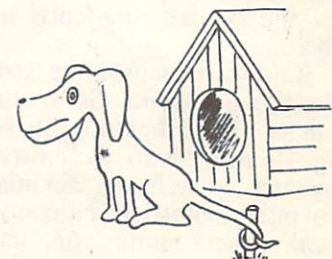
Щиро дякуємо!

Щиро дякуємо!

Щиро дякуємо!

Щиро дякуємо!

Щиро дякуємо!

“THE FOX”

4933 Larkins

Detroit, Michigan 48210

Tel.: VI 2-7476

Річна передплата в ЗДА

і в Канаді — 6.50 дол.

Editor Edward Kozak